

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.211/2011/35. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év október hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2011. év március hó 22. napján kelt 7.B.695/2008/53. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott szabadságvesztés büntetésének végrehajtási fokozata **fegyház**.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből helyesen 1.080.855,- (egymillió-nyolcvanezer-nyolcszázötvenöt) forint bűnügyi költséget köteles a vádlott megfizetni, míg 1.474.060,- (egymillió-négyszázhetvennégyezer-hatvan) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 784.571,- (hétszáznyolcvannégyezer-ötszázhetvenegy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2011. március hó 22. napján kelt 7.B. 695/2008/53. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 166.§ (1) bekezdés) és löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntetében (Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a.) pontja), ezért halmazati büntetésül 10 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 542/2011/3-I. számú átiratával a fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a perrendszerűen lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg a tényállást. A bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, ennek keretében kitért a több irányú vádlotti védekezés elvetésének indokaira is. A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése törvényes. Nem tévedett az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor sem. Az alkalmazott joghátrány igazodik a cselekmények tárgyi súlyához, a vádlott bűnösségének magasabb fokához, a bűnösségi körülményekhez, ezért az enyhítésre törvényes indokot nem látott. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nyilvános ülésen - melyen nem kívánt részt venni - helyes indokainál fogva hagyja helyben.

A vádlott védője írásbeli fellebbezés indokolásában elsősorban büntethetőséget kizáró okra, tévedésre hivatkozott, másodlagosan a cselekmény gondatlan emberölésként minősítését látta indokoltnak, harmadlagosan - amennyiben a másodfokú bíróság a vádlott egyenes szándékát találná megállapíthatónak - a Btk. 167.§ szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntetnének megállapítását kérte. Amennyiben pedig fellebbezési kérelmeinek az Ítéltábla nem adna helyt, a vádlott javára megállapítható enyhítő körülmények súlyának megfelelően az elsőfokon kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A fegyverszakértő megállapította, hogy hasonló méretű gáz- és riasztófegyver létezik, a csőtükrös vizsgálat arra utalt, hogy huzamosabb ideje a fegyver nem volt használatban. Nem volt megállapítható, hogy csőre töltésére akkor került volna sor, amikor az már a vádlott tulajdonában volt. Azt 10.000 forintért vásárolta, hozzáférhető helyeken tartotta, ezért a kezelés módjából és az árból is látszik, hogy a vádlott nem gondolhatta, hogy az emberélet kioltására alkalmas. Tévedésben volt, ezért az emberölés büntette és a löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette vonatkozásában felmentése indokolt.

A gondatlan emberölés minősítés azért állapítható meg, mert a fegyver dulakodás közben sült el, az dinamikus helyzetben volt a lövéskor. Nem került sor annak cáfolatára, hogy a sértett megfogta a fegyvert, és megpróbálta kicsavarni a vádlott kezéből. Ezen rángatás közben a fegyver akaratlanul sült el, mely kizárja az egyenes szándék megállapíthatóságát. Az egyenes szándék hiánya, a sértett közrehatása, a használt eszköz alkalmatlanságának tudata legfeljebb a gondatlanságból elkövetett emberölés büntette megállapítását eredményezheti.

Kitért arra is, hogy a vádlott védekezése egyik iránya a jogos védelmi helyzet volt. A fegyver nem célzatos ölési cselekmény elkövetése céljából, hanem azért volt a terheltnél, mert félt a sértettől, saját biztonsága érdekében tartotta azt magánál,

tudta, hogy a sértettnek fegyvere van, melyet az irodában tartott. Úgy tudta, élet kioltására nem alkalmas önvédelmi gázfegyvere van nála, melyet nem biztosított ki, mert nem kívánta használni. A sértett el akarta azt venni, nem ijedt meg a látványától, erőszakot alkalmazott az elvétel során, de a vádlott a fegyvert nem engedte el. A lövés dulakodás közben történt, miközben a vádlott a sértett támadásából próbált meg kitörni. A védő hivatkozott egyebek mellett a jogos védelmi helyzetre vonatkozóan bekövetkezett tévedésre is.

Csak fikcióként említette, de kitért az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatóságának lehetőségére is.

A büntetés kiszabást befolyásoló tényezők vizsgálatánál kérte az emberélet elleni cselekmények elszaporodottságának, az egyenes szándékkal történő elkövetés megállapításának mellőzését, a sértetti közrehatás enyhítő körülményként történő figyelembe vételét. Álláspontja szerint a büntetlen előélet nem kapott kellő nyomatékot a büntetés kiszabása során, az ítélet kirívóan súlyos, megtorló jellegű, ezért lényegesen enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

A másodfokú eljárásra meghatalmazott védő védőbeszédében elsősorban a Btk. 29.§ (1) bekezdésére hivatkozással kérte a terhelt felmentését az ellene felhozott vád alól. Másodlagosan arra kívánta helyezni a hangsúlyt, hogy a vádlott az emberölés bűncselekményét erős felindulásban követte el.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a történeti tényállást nem teljeskörűen tárta fel. A sértett személyére vonatkozóan számtalan olyan ténybeli megállapítást tett, amelyre bizonyítást nem vezetett. A sértett vádlotthoz való viszonyát felületesen, a vádlottra nézve hátrányosan állapította meg. Nem támasztható alá az az ítéleti megállapítás, amely szerint a sértett képtelen volt teljesíteni annak ellenére, hogy ennek érdekében minden tőle telhetőt megtett. A vádlott lelkiállapotának, az indulati, később fiziológiai eredetű alapon kialakuló elkeseredett, személyén kívülről ható megmagyarázhatatlan viselkedésének okszerű kiváltója volt a sértetti magatartás, a vele szembeni kezdetben közömbös, később elutasító, majd indulatos és cinikus viselkedés. A sértett vagyoni helyzetét sem vizsgálta az elsőfokú bíróság. Az eljárás adataiból az állapítható meg, hogy a sértett nem volt képtelen teljesíteni, sőt a válság ellenére jól menő vállalkozása volt alkalmazottakkal. Lehetősége lett volna a vádlott felé fennálló tartozásának törlesztésére, melynek nem tett eleget. A sértett már azt is kijelentette, hogy nem tartozik, nem fizeti ki a jogos követelést. Mindez megalapozta a vádlott kétségbeejtő helyzetét - mely annak következtében is előadódott, hogy a sértettnek kölcsönadott pénzt maga is kölcsönkérte -, melyet leánygyermek halála is felfokozott. Többször tett nyílt kísérletet a pénz visszakérésére, nem titkolózott, a vádbeli cselekmény napján is higgadtan, megbeszélte találkozóra ment a sértetthez, a vallomásokból megállapíthatóan a konvencionális viselkedés szabályait megtartotta, nem állt szándékában ártani, annál is inkább, mert akkor a kölcsönadott pénzét sem kaphatta volna vissza. A sértett az irodában fölényesen, cinikusan viselkedve artikulálatlanul kiabált, dulakodás kezdődött, erőszakot alkalmazott a vádlottal szemben. Ez váltotta ki a vádlott azon állapotát, amelyben a fegyver valamilyen módon elsült. A vádlott tudata

a váratlan előzmények hatására olyan súlyos fokban elborult, hogy nem tudott ésszerűen cselekedni. Erre utal az esemény utáni magatartása is. Nem cáfolódott meg az a vádlotti állítás sem, hogy nem tudott arról, hogy éles fegyvere van, és az sem, hogy azt biztonsági okból vette magához. Azzal, hogy a dulakodásban szükségszerűen maga is részt vett, egy őt ért jogtalan és váratlan támadást igyekezett meggátolni. A vádlott méltányolható okból származó erős felindulásban cselekedett elborult tudattal az indulata által befolyásolt állapotban, a fegyvert számára is ismeretlen módon használta. Mindezen indokok alapján a védő másodlagosan a Btk. 167.§-ba ütköző emberölés büntett privilégizált alakzatának megállapítását kérte, melynek szükségszerű következményeképpen a büntetés enyhítése indokolt. Harmadlagosan megalapozatlanság okából az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Végezetül az enyhítő körülmények súlyára hivatkozással a kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán a bíróság iránti bizalmának adott hangot.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be.348. § (1) bekezdésére figyelemmel az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a védői hivatkozással ellentétben igen alapos bizonyítást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségét messzemenőig teljesítette. A sértett és a vádlott viszonyára, a sértett teljesítési készségére, képességére, a vádlott és a sértett korábbi egyezkedéseire vonatkozóan a szokásos mértéket messze meghaladó bizonyítást vett fel, ezzel kapcsolatos további bizonyítás felvétel nemhogy nem szükséges, de felesleges lett volna.

A megállapított tényállás felderített, hiánytalan, az iratok tartalmán és helyes ténybeli következtetéseken alapul. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem tett fel kérdést az orvosszakértőknek abban a körben, amellyel a vádlott nyomozati iratok 1371. oldalának 5. bekezdésében foglalt nyilatkozatát ellenőrizhette volna, mely szerint a lövés után a sértett még ki akart szaladni a szobából, ő fogta, hogy ne menjen, erőben volt, az ajtó széléig mentek. Ezen sokadik vádlotti vallomás ellenőrzésének elmaradása ugyanakkor nem volt kihatással a tényállás megalapozottságára. A tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A védelmi perbeszédben elhangzottak részben a bizonyítékok eltérő mérlegelését célozták, melyre megalapozottan megállapított tényállás mellett a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán nincs mód.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A bizonyítékokat az iratok tartalmának megfelelően sorolta fel, azokat egyenként és egymással összevetve értékelte, következtetéseiben logikai hiba nincs. Felsorolta a vádlott számtalan, többször változtatott, következtelen nyilatkozatait. A 7. oldal első bekezdésében rögzített terhelti vallomás kiegészítendő azzal is, hogy a nyomozati iratok 1369. oldalára befűzött vallomás szerint a vádlott úgy nyilatkozott, a telefonját

azért nem vitte magával, mert fontos tárgyalásra ment. Az elsőfokú bíróság indokát adta, hogy a felsorolt vallomásokat mely bizonyítékok cáfolták meg, és számot adott arról is, hogy a tanúvallomások mely részleteit kellett az értékelés során kirekeszteni az érzelmi viszonyulás miatt a tényállás megállapíthatósága érdekében. A szakértői vélemények, okirati bizonyítékok és az elfogadott tanúvallomások egymást is kiegészítő részletei alapján megállapított tények megalapozottak, a másként történés lehetősége kizárt.

A jogi indokolás keretében az elsőfokú bíróság szinte valamennyi vádlotti előadásra reflektálva kizárta a vádlott jogos védelmi helyzetét, a tévedést, a véletlen baleset bekövetkeztének lehetőségét.

Kifejtette, (ítélet indokolása 20. oldal 7. bekezdésétől) hogy a sértettnél, a cselekmény helyszínén nem volt fegyver, így azzal a terheltet fenyegetni sem tudta, a jogos védelmi helyzet fel sem merült. Azzal sem értett egyet, hogy a vádlott félt volna a sértettől, erre utaló adat nem, de ezt cáfoló felmerült az eljárásban.

Nem foghatott helyt a ténybeli tévedésre hivatkozás, a fegyverszakértői vélemény cáfolta azon vádlotti állítást, hogy a vádlott hosszú évekig nem nyúlt a pisztolyhoz, a benne lévő lőszer nem oxidálódott, mely arra utal, hogy nem lehettek nagyon hosszú ideje a fegyverben, ezen túl a fegyvert kétszeresen is ki kellett használat előtt biztosítani, ennél fogva a véletlen baleset lehetősége is kizárt az éles lőfegyverben való tévedésen túl. A pisztoly hosszú ideje a terheltén volt betárazva, az csőre volt töltve, olyan speciális markolata volt, amelybe beépítették a kibiztosító szerkezetet. Szükségszerűen a fegyver használatát a vádlottnak ismerni kellett, mert azt is tudta, hogy lövést leadni a fegyverrel csak úgy lehet, ha a markolaton lévő kibiztosítót lenyomja. E szerkezet éppen a véletlen elsülést hivatott megakadályozni. A vádlott ellentmondásos nyilatkozatai során még azt is állította, hogy a telefonjáért nyúlt (ítélet 8. oldal első bekezdése), de véletlenül pisztolya akadt a kezébe, miközben másik előadása szerint a telefonját azért nem vitte magával, mert fontos tárgyalásra ment. Ebből következően nem kereshette a zsebében a telefonját, illetve a fontos tárgyalásra telefont nem, de lőfegyvert vitt magával. Ezen védekezést önellentmondása miatt szintén elvetette az elsőfokú bíróság (18. oldal utolsó bekezdése).

Levezette a Fővárosi Bíróság azt is, hogy a vádlott egyenes emberölési szándéka bizonyosodott be, mert tisztában volt a fegyver éles lőfegyver jellegével, azt tudatosan a sértett irodájába vitte a tartozás rendezését célzó előre meg nem beszélt találkozóra, heves szóváltást követően a markolatot megfogta, azon a kibiztosító szerkezetet a lövés leadása érdekében megszorította, majd az elsütő billentyűt is meghúzta a testközelben lévő sértett szíve közelében, aki néhány percen belül életét vesztette. Az elsütő billentyű meghúzásához szükséges erő értéke lényegesen meghaladta a biztonsági minimumként előírt alsó határt.

A másodfokú bíróság a védelmi érvelést - csakúgy mint az elsőfokú bíróság - nem osztotta.

Ténybeli tévedést képez a bűncselekmény törvényi tényállásához tartozó ténykörülmények nem tudása, illetve az arról való téves elképzelés. Az eszköz éles lőfegyver voltával kapcsolatos tévedésre reflektálva az elsőfokú bíróság indokolásán túl szükséges rámutatni arra is, hogy a vádlott Egyiptomban volt katoná, bár híradásként szolgált, de a fegyverismeret a kiképzésének nyilvánvaló részét képezte a hadseregben. A kb. 6 évvel a cselekmény előtt vásárolt fegyverbe a töltényeket a fegyverszakértői vélemény megállapítását elfogadva - amelyet a védelem sem vitatott - neki kellett behelyezni, amelyből következően éles lőfegyver jellegével tisztában kellett legyen a korábban katonai szolgálatot végzett vádlott. A nyomozati iratok 1373. oldal 6. bekezdésében foglalt vallomása szerint a fegyvert nem látható helyen tárolta a kocsijában, a szerszámok közt nagyon elrejtve, a szerszámok pedig egy olyan ládában voltak, amely egy másik ládában volt. Mindez az bizonyítja, hogy a vádlott a fegyver éles lőfegyver jellegével tisztában volt, tartására engedéllyel nem rendelkezett.

A tévedés másik iránya a vélt jogos védelmi helyzetre hivatkozás volt a védelem részéről. A ténybeli tévedéstől eltérően a társadalomra veszélyességben való tévedés elvileg nem kizárt, a vélt támadás esetén ugyanis nem jogos védelem, hanem tévedés címén lehetne helye felmentésnek. Ekörben ki kell emelni, hogy olyan adat - egyetlen vádlotti előadást kivéve - nem merült fel az eljárás során, amely arra utalt volna, hogy a sértett a vádlottal szemben támadást fog intézni. A többször módosított vádlotti előadás a vélt jogos védelmi helyzetet ezt alátámasztó egyéb bizonyítékok hiányában önmagában nyilvánvalóan nem alapozza meg.

A jogos védelmi helyzetet pedig kizárja, hogy a vádlott ment a sértett irodájába előre meg nem beszélt váratlan időpontban éles lőfegyvert magához véve egy olyan konfliktushelyzetet tisztázandó, amelynek korábbi hosszas tárgyalásokat követően sem volt eredménye. A sértett nem kívánta fogadni őt, mégis bement, a fegyvert elővette, kibiztosította. Rajta semmilyen védekezési jellegű sérülés nem keletkezett, a sértettnél eszközt nem találtak, fegyver a szobában nem volt. Saját - többször módosított előadásán kívül - nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy jogos védelmi helyzetben cselekedett volna.

A gondatlan emberölés vétsége megállapíthatóságát is az zárja ki, hogy a vádlott egy követelést kívánt behajtani, magával vitte a találkozóra az általa tudottan éles lőfegyverét, melyet kibiztosított.

A gondosság kötelességének betartására való képesség mértéke az elkövető személyes tulajdonságaitól és a körülményektől függ.

A tudatos gondatlansággal megvalósuló ölési cselekmény esetén az elkövető könnyelműen bízik valamely olyan konkrét körülmény meglétében, vagy bekövetkezésében, amely szerinte alkalmas a halálos eredmény elhárítására. Ilyen körülmény lehet az elkövető saját ereje, ügyessége, hozzáértése, vagy külső körülmény, mint más személy viselkedése, reális külső erők szükségszerű beállta, vagy azok hiánya, stb. Kizárt a tudatos gondatlanság a kockázatvállalás esetén, ha az elkövető nem reális tényben vagy körülményben bizakodik az eredmény

elhárítását illetően, hanem a véletlenre bízta a dolog alakulását. A hanyagságban megnyilvánuló gondatlanságot a társadalomra veszélyesség előrelátásának elmaradása és az elkövetés olyan körülményei jellemzik, amelyek alapján a vádlottnak kötelessége lett volna a társadalomra veszélyes eredmény előre látása és erre a lehetősége is megvolt.

A védői érvelés a megállapított tények alapján a gondatlan emberölés megvalósulását illetően nem fog helyt. A dulakodás közbeni elsülés lehetőségét az előzmények vizsgálata után az elsőfokú bíróság helyes indokolással elvetette, mellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

Vizsgálta ezen túl a másodfokú bíróság a Btk. 167.§-ban írt erős felindulásban elkövetett emberölés megvalósulásának lehetőségét is - amely a fellebbezés indokolásában még csak fikcióként, a védői perbeszédben már másodlagos kérelemként jelent meg, - melyet ugyancsak elvetett.

A Btk. 167.§ szerint aki mást méltányolható okból származó erős felindulásban megöl, büntettet követ el, és 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Megállapította a másodfokú bíróság a megalapozott tények alapján, hogy a vádlott kétségtelenül indulat hatására cselekedett, de az nem volt olyan fokú, amelynek következtében a vádlott belső egyensúlya megbomlott, tudata elhomályosult, ennek folytán a megfontolás szokásos mértékének megtartása számára lehetetlenné vált. A bírói gyakorlat szerint a felindulást kiváltó ok megítélésénél nemcsak a megelőző eseményeknek, hanem az összes körülmény kölcsönhatásának folyamatának van jelentősége. Az indulat nem volt méltányolható okból származó, bizonyos fokig igazolható és erkölcsileg menthető. Ép lélektani alapon kialakuló tudatszűkítő körülmények sem voltak megállapíthatók, csakúgy, mint a méltányolható okból származó indulatra sem volt adat a védelmi érveléssel ellentétben. Szükséges a privilégizált eset megállapíthatóságához az is, hogy az ölési cselekmény az erős felindulás állapotában menjen végbe, az akarat elhatározást nyomban kövesse a kivitelezés.

A vádlott viselkedése mindvégig célszerű volt, meggondolásra utaló ismérveket tartalmazott, logikusan cselekedett. Az elkövetési eszközt magához vette, kibiztosította, kívülállókkal szemben megtartotta a társadalmi konvenciókat. A vádlott tudta, amikor a sértett irodájába ment, hogy nem fizet, korábban behajtó céghez is fordult eredménytelenül. Nem a helyszínen tudatosodott, hogy a sértett nem kíván vagy nem tud teljesíteni, a sértett nem akarta beengedni, az események igen rövid idő alatt zajlottak le, ezen idő alatt olyan történés a helyesen megállapított tények szerint nem volt, amely tudatszűkítő állapotot eredményezett volna. A védői érveléssel ellentétben a vádlott utólagos magatartása sem utal ilyen előzményekre, épp ellenkezőleg, ahogy azt az elsőfokú bíróság is kifejtette, ezzel ellentétes következtetés levonására nyújt alapot, azaz az egyenes szándékkal történő elkövetésre enged következtetni. (BH 1990.412., BH 1993.657., BH 1995.617., BH 1999.289., BH 2001.310 számú jogesetek)

Helyesen következtetett tehát az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére mindkét cselekmény vonatkozásában, büntethetőséget kizáró ok nem állapítható meg, és a cselekmények minősítése is törvényes. Helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a Btk. 2.§-a szerint az elkövetéskor hatályos jogszabályokat, mert a jelenleg hatályos büntető törvény rendelkezései nem kedvezőbbek.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyobb részben helyesen tárta fel. A súlyosító körülmények közül mellőzni szükséges az élet- és testi épség elleni cselekmények elszaporodottságára utalást, erre vonatkozó statisztikai adatok ugyanis nem állnak rendelkezésre. Ugyanakkor súlyosít a veszélyes eszközzel történő elkövetés. A vádlott megbánása kisebb súllyal értékelhető enyhítő körülményként, csakúgy mint ténybeli beismerése, mert a bűnösség elismerésével nem párosult. A sértett közrehatására nem merült fel adat az eljárásban, ezért az enyhítő körülményként nem értékelhető.

A 10 év tartamban megállapított szabadságvesztés nem eltúlzott, megtorló jellegű, ahogyan arra a védelem hivatkozott, hanem a tett súlyával arányban álló, a vádlott társadalomra veszélyességéhez, a bűnösségi körülményekhez igazodó büntetés. Lényeges enyhítésére ezért a másodfokú bíróság lehetőséget nem látott.

Tévedett ugyanakkor a Fővárosi Bíróság, amikor a szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani a Btk. 42.§ (2) bekezdés b./1. pontja szerint visszaélés lőfegyverrel vagy lőszerral (Btk. 263/A.§ (1)-(3) bekezdése) bűncselekménye miatt kiszabott 3 évi vagy ezt meghaladó tartamú büntetést fegyház fokozatban kell végrehajtani, ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházra módosította, mely a súlyosítási tilalomba nem ütköző rendelkezés.

Helyesen járt el a Fővárosi Bíróság, amikor az egyiptomi állampolgárságú vádlottat a közügyektől a főbüntetéshez igazodó mértékben eltiltotta. A vádlott letelepedési engedéllyel rendelkezik Magyarországon, ezért a cselekmény idején hatályos 1990. évi LXIV.tv. 2.§-a alapján az önkormányzati választásokon részt vehet. (BH 2001.205)

A 2010. június hó 14. napjától e kérdéskört szabályozó 2010. évi L.tv. 1.§ (2) és (3) bekezdése is biztosítja ezen jogosultságot, valamint az Alaptörvény XXIII. cikke (3) bekezdésére figyelemmel a Magyarországon letelepedettként elismert nagykorú személy a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásában részt vehet, illetve választható.

Az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség tekintetében a vádlott és az állam által viselendő bűnügyi költség összegéről. A vádlottra nem terhelhető a bűnügyi költség azon része, amely annak kapcsán keletkezett, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri (Be. 339.§ (2) bekezdése), ezért a tolmácsolással és a fordítással kapcsolatban felmerült bűnügyi költség és a vádlott terhén felmerülő költség összegét a másodfokú bíróság pontosította.

A másodfokú bíróság a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztébe a Btk. 99.§ (1) bekezdése szerint beszámítani rendelte.

A másodfokú eljárásban felmerült tolmács- és fordítói díj vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla a Be. 339.§ (2) bekezdése és a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, hogy azt az állam viseli.

Budapest, 2012. év október hó 11. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 2011. március hó 22. napján kelt 7.B.695/2008/53. számú ítélete I.rendű vádlott neve vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 211/2011/35. számú ítélete folytán 2012. október hó 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. október hó 11. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő